

съ него заедно отъ едната му страна вървяла една прѣ-
старяла жена. Косата ѝ била разрошена, лицето — сухо и
жълто като восъкъ. Ръцѣтъ ѝ били сухи като кости.
Слѣдъ това се обърналъ на другата страна. Но що да
види! И на неж страна съ него заедно вървяла още
една жена. И тя била стара като първата, но не била
такава въ лицето и тѣлото. Тя била висока и хубава.
Облѣчена била съ най хубави дрѣхи. Когато Петърчо
достигвалъ до нѣкой лонавъ пжтъ, жълтата жена го дър-
пала къмъ нейната страна, а когато достигвалъ до нѣкой
хубавъ пжтъ, хубавата жена го дърпала къмъ нейната
страна, но Петърчо отивалъ по пжтътъ си, безъ да по-
слуша ни една отъ тѣхъ. Най послѣ стигналъ до една
голѣма врата. Като взелъ да отваря вратата, при него
дошелъ единъ ангелъ и му казалъ: „Браво, Петърчо, та-
зи врата е Райската врата, а пжкъ този пжтъ, по който
дойде до неж, е твоя животъ. Когато стигваше до нѣкой
лонавъ пжтъ, той е лонавия животъ, а когато стигваше
до нѣкой хубавъ пжтъ, той е хубавия животъ. Тази же-
на, гдѣто те дърпаше при лонавия пжтъ къмъ себе си,
тя е била *отчаяността*, въ живота ти, а тази жена,
гдѣто те дърпаше при хубавия пжтъ при себе си, тя е
била *охолността* въ живота ти, а ти не се прѣдаде
нищо на едната, нито на другата. Ето що казватъ и че-
ловѣцитѣ за това: когато си добръ, не се гордѣй, а
когато си злѣ не се отчайвай! за това влѣзъ въ Рая!
Ангелътъ като ударилъ съ ржка вратата, Петърчо се съ-
будилъ, много врѣме мислилъ на този сънъ и отъ тогава
не забравилъ, че когато е добръ, да не се гордѣй, а когато
е злѣ, да не се отчайва. За това станжлъ добъръ чловѣкъ.